Stačí ukrást jednu generaci dětí a společnost může jít ... úplně jinam!

- CZ24 News | 27. února 2021

ČESKO: V nadpisu dnešního článku o problematice formování a možného ohrožení historického vědomí parafrázuji výrok paní doktorky Vladimíry Vítové, předsedkyně Českého mírového fóra. Paní doktorka odvážně upozornila na zákeřnou manipulaci dnešních elit s nejmladší generací.

V posledních několika měsících se setkávám též s termínem „ztracená generace“, aniž bych měl přitom na mysli skupinu spisovatelů, kteří prožili první světovou válku.

Někdy se hovoří také o tom, že jsme, po roce 89, v podstatě „obětovali“ celou jednu generaci. Autorkou, která trefně pojmenovala toto smutné konstatování reality, je paní Lenka Procházková.

Paní spisovatelka Lenka Procházková přišla rovněž i s termínem „duchovní bezdomovectví“. Nemýlila se. Vzhledem ke skutečnosti, že školství prochází v posledních letech řadou anomálií, není pochyb o tom, že generace dětí se stává nešťastným nástrojem manipulace vládnoucích elit.

Nebudu ve svém textu popisovat obecně známé jevy, jako jsou inkluze, multikulturalismus či environmentalismus. Nebudu se zabývat ani tzv. konsensuální teorií pravdy, jejíž aplikace v přírodních-exaktních vědách na mě působí přímo děsivě. O tom bylo řečeno a napsáno mnohé.

Já se zaměřím na fenomén problematiky historického vědomí. Úvod svého článku doplním kacířskou otázkou: „Je ohroženo české historické vědomí?“

Prvním aspektem naší problematiky bude již samotná definice toho, co vůbec označujeme termínem „historické vědomí“. Tento fenomén totiž může být nazírán ve 2 rovinách.

První pojetí historického vědomí souvisí s pozitivistickým přístupem založeným na kvantitativních metodách historické metodologie. Historické vědomí je definováno jako jakási množina, penzum

znalostí (s důrazem na faktografii).

Druhé pojetí vychází z postmoderní rezignace na jednu univerzální dějinnou koncepci při výkladu světa. Toto pojetí nedefinuje historické vědomí jako „objektivně změřitelnou znalost“, nýbrž jako subjektivní představu jedince o minulosti. Dějiny se tak vrací k „hledání příběhu“ a jsou líčeny jako mytologické vyprávění.

Pokud jde o formování historického vědomí, tak tím, co v dítěti raného věku nejvíc formuje myšlení, je samozřejmě řeč. Prvním faktorem, utvářejícím historické vědomí u nejmladšího lidského jedince, jsou samozřejmě pohádky.

Vyprávěné pohádky. Již v pohádkách se prvně setkáváme s kulturními odlišnostmi a určitými stereotypy. Existuje asi sedm verzí pohádky o Popelce, které jsou absolutně odlišné a ilustrují kulturní mentalitu dané země.

Po pohádkách se dalším zdrojem historického vědomí stávají dětem nejrůznější báje a pověsti. I zde můžeme najít určitá kulturní specifika. Proč jsme dnes doslova zahlceni převahou starogermánských bájí? Náhoda to zřejmě nebude!

Ve škole na prvním stupni základní školy se dítě seznamuje se svou kulturní a historickou identitou prostřednictvím prvouky a posléze vlastivědy. A právě v případě vlastivědy bude nanejvýš nezbytné si důkladně prohlédnout učebnice, které jsou dodávány školám. Jaké ideologie jsou v nich dětem podsouvány? Sledujme také proporci mezi textovou a netextovou částí učebnice. Vedle odborně sdělné funkce představuje mimořádně důležitou roli při výchovně-vzdělávacím procesu také funkce didaktická. Proč se např. v učebnicích o krajině kolem našeho bydliště používají environmentální pojmy typu „biota“? Nebylo by lepší, kdyby dítě školou povinné znalo raději význam slova „za humny“?

Právě ve vlastivědě se formují první historické konstrukty, včetně nejrůznějších stereotypů a kulturněhistorických mýtů. V současnosti dostává nejvíc „na zadek“ právě epocha husitství. Proč právě doba husitská? Protože na ni položil důraz „Otec národa“ František Palacký. Palacký vyzdvihl význam husitské epochy a definoval ji jako vrchol českých národních dějin.

Palackého filosofie dějin totiž prozrazuje jednu velkou a dávnou pravdu. Palackého teze popisující a odhalující neustálé útočení dobyvačných Němců, jejichž agrese brojí proti demokratickým Slovanům, totiž nabývá aktuálnosti čím dál markantněji. Češi se neustále v dějinách museli bránit proti Němcům. Trvá to celá dlouhá staletí!!! A pozorujeme to dnes a denně.

Palackého koncepce dějin hovoří o tzv. řádech slovanských a řádech germánských. A právě v době husitské to plebejští Češi nejvíc „nandali“ aristokratickým a expanzivním Němcům! Husitství navíc zpochybnilo i pokřivenou církevní autoritu Vatikánu…

Proto husitství leží mnohým vlastizrádcům tak v žaludku. Další epochou, již František Palacký vyzdvihl ve své dějinné koncepci, byl bájný slovanský pravěk. Tam si (prý) Palacký mohl vymýšlet… Všimněme si, že Palacký např. nezdůrazňuje vývoj po roce 1526, ale ani příliš „nepřikrášluje“ období vlády lucemburské dynastie. Tam Palacký pozoruje cizí nadvládu. A ona tam skutečně je! Proč jsou dnes tak adorováni např. Lucemburkové a Habsburkové?! Právě proto, že symbolizují závislost českého státu na tzv. Svaté říši římské (později nazývané ještě s přívlastkem „národa německého“).

Snaha o „mnohonárodnostní říši, nad níž slunce nezapadá“ se objevuje v Evropě již odedávna. Velmi kontroverzní osobností v českém historickém vědomí není nikdo jiný než Zikmund Lucemburský. A hle – proč náhle dochází k jakési „rehabilitaci“ nepřítele husitů – Zikmunda – „Lišky ryšavé“? Soudobá historiografie (ale už i některé edukativní materiály) jej líčí jako „zodpovědného evropského

panovníka, který prostě musel zakročit proti husitským teroristům“. Takové historické chucpe!!!

O reinterpretaci bitvy u Lipan ani nemluvě. Jaká potřeba „konsolidovat“ rozvrácené Čechy?! Ale pojďme ještě trochu zpět. V česko-německém historickém vědomí představuje velmi problematickou postavu kníže Václav Přemyslovec. Dnes je interpretován jako „slaboch“ a tzv. „demytizován“. Nutno připomenout, že např. v období Protektorátu Čechy a Morava (1939 – 1945) byl kult svatého Václava zneužit nacisty a kolaboranty.

Připomínám zde ono nechvalně známé „udavačské vyznamenání“ za zásluhy pro Říši. „Čestný štít“ s orlicí svatováclavskou „hrdě“ obdrželi zrádcové a kolaboranti. Cílem bylo ponížit českou státnost.

Atak na české národní obrození a jeho představitele je tak silný, že mu v brzké době věnuji samostatný článek. Národní obrození se dnes prezentuje jen jako „zakázka národního projektu“. „Demýtizace“ národního obrození se hystericky prosazuje na univerzitách. Jsou jí věnovány granty z mezinárodních projektů. Náhoda, či záměr?

Soudobá indoktrinace české historické vědy by nejraději vymazala z paměti lidí všechny významné vlastenecké pro-národní osobnosti. Dnes prý vadí i panovníci a kulturní osobnosti vlastenecké scény na papírových penězích…

Již před zhruba patnácti lety se ve školství objevil destruktivní plán na sloučení předmětů dějepis – občanská výchova – zeměpis. Podle mého názoru by se jednalo jen o agitaci globalistů a propagaci Evropské unie.

Ve školské dokumentaci a metodických příručkách „shora“ se často operuje s termínem průřezové téma. Za touto intrikou se však neskrývá nic jiného než indoktrinace školní výuky nebezpečným multikulturalismem.

Při tvorbě historického vědomí hrají nemalou roli také filmy, populárně-naučné časopisy či např. videohry. I ty dnes bohužel sklouzávají k takovým interpretacím, jako že např. „Edvard Beneš je zodpovědný za Mnichovskou krizi“.

Člověk se musí s hořkostí v srdci ptát, kam až sahá drzost, a kde už začíná směšnost. Bohužel jsme obětovali jednu generaci naší mládeže. Jedna generace – to je těch 31 let od „sametového podvodu“.

Paní spisovatelka Lenka Procházková vidí možný záblesk naděje v té příští generaci, která se možná začne ptát a začne se pídit po příčinách dnešního stavu společnosti.

Obávám se, zda už teď není pozdě. Zda historické vědomí není dnes ohroženo do té míry, že už ani nebude možné jej vzkřísit. Co můžeme my udělat pro to, aby se český národ znovu „vzkřísil“? Nemlčet!!!

A v tom spočívá úděl i síla nás, kteří si ještě pamatujeme. My jsme ti, kteří máme osud příští a přespříští generace ve svých rukách. Povídejme si s dětmi a vnoučaty, jaké jsme prožili dětství a mládí. Vyprávějme jim o historii. Choďme s nimi na vlastenecké procházky a mluvme s nimi o našem státě. V tom tkví naše síla – vrátit naše potomstvo k jeho podstatě!

Národ, který zapomene na svou minulost, bude sám zapomenut ve své budoucnosti. A jak píše (opět citovaná) Lenka Procházková v jednom svém článku: „Budoucnost už (dnes) není to, co bývala!“

Autor: Mgr. Marek Adam

Táborští vlastenci

Aliance národních sil

Zdroj: http://www.novarepublika.cz/